

העורך הראשי:
אורי אבנרי

ראש המערכת:
שלום כהן

עורכת-משנה:
רוכ איתן, אורי סלס

עורך כיתוב:
סילבי קשת

עורך תוכן:
עלם המערכת, אריה סרו

עורך רסוס:
אריה אריאל

מנהל מעבדה:
נתן רוז

רחוב גליקסון 8, תל-אביב, טלפון 26785, ת.ד. 136, מען למברקים: עולמפרט, חמוציא לאור: העולם הזה בע"מ, דפוס סמח שהם בע"מ, ת"א, טל. 62239.

המערכת איננה אחראית עבור תוכן שפורסם כולל סודות המסתופסות תחת הכותרת "רו"ח לצרכי", ו"רו"ח לנסות" וכל המוכנות וגערות על-ידי המערכת.

חפצא: דור סופל ובניו, תל-אביב, רחוב אחרעם 24, פלסון סס' 5673.

העתו הנקרא ביותר במדינה

2 י"ג י"ב

אם אתה קורא מלים אלה, סימן שגילויך מסי 995 של העולם הזה אצנע הופיע. ברבע שאני כותב אותך, נראה לי הדבר כמעט בלתי-אפשרי.

המערכת התגרה לכל עבר. הכיחן הדי כליי היה: דרומה, חלק ניכר מאד גויים עוד לפי התחלת העסק. האחרים, אשר מכוונת-הגיוס לא בלעה אותם במקרה, נצי מן באופן פרטיני כלא-לוחמים אף הדי חדות הלוחמות, מתוך תקוה להשתתף אין שהיא בחתימה הגדולה. הפחד של כולם היה: להישאר בחוץ". קשה היה לשבת, קשה היה לכתוב.

לעתים קשה הגיבול בין לוחמים ללא לוחמים. כאשר הגיעה המערכה על עזה לשיאה, ירד אחד הכתבים לשטה, כדי לראות ולשמוע. בהיותו סמל קרביני ביחידה שטרם גויסה) נמצא לו כמעט באופן אר טומטי גיב — הוא קיבל לידיו את הפיקוד על כיתה של חי"מנים קשישים, היה בין הראשונים שחדרו לעיר. כאשר הגעתי לעזה, כעבור שעות-שלוש, כבר נמסר לי שהוא זו דרומה, בכיוון האוניוסי, עם יחידה אחרת.

גם אלה שתפקידם היה לשבת בתל-אביב, קשה היה להחזיק מעמד. אחד ש' הוטל עליו למצות את הלך-הרוחות של העורך — אחת הגזרות המכריעות של המערכה — שלח למערכת כתבה חצי-גמורה, הדיע שירד דרומה, מן הדרך שלח כתבה שניה.

אולם הרבה יותר חשוב מתנועות חברי המערכת, היו תנועות הקוראים עצמם. כוחות צה"ל בסני היו מורכבים גם מאנשי מלואים, ואלה — קצינים וחיללים — הם הקהל הטבעי של עתון זה, אולי יותר מאשר של כל עתון אחר בארץ.

הרגשנו בכך על כל צעד ושעל, נטלנו לידנו את הדף הקרבי הראשון של חזית הדרום, במאנו בו את הקטעים האחרונים מליקטוס-הכובים של העולם הזה. בכל מקום שאילו הגיעו חברי המערכת באופן פרטי זני נתקבלו בשמחה, כשייכים לענין. לא הדי תה להם כל בעיה שלושט בשטה ולהצי טרף ליחידות.

באום גאונא, המוצב האדיר לפני אבר-עגילה, עצרוני כמה חיילי-מלואים שהשתתפו בקרב, מסרו לי כמה תמונות ומסמכים עדי ביים שאספו זה עתה כמזכרות. זה טוב בשלבי העולם הזה". הסבירו לי בחיוך רחב מתחת לשכבת האבק.

אם יכולנו לתכנן את הכתבה הגדולה הדי תופסת את הגליון הזה, לשם הסברת רצרי גית של המערכה הצבאית, הרי זה בעיקר הודות לקצינים בחזית שלא היסטו, גם במחמ הגדול של ימים אלה, להניח את הדי מפה על הארץ ולהסביר לנו באריכות את מהלכי המערכה. רק הודות להם הצטיירה נגד עינינו התמונה הכוללת — שיי-אפטר היה להבינה בשפע הפרטים של העתונות היומית והרריו.

בלבו של כל אדם בישראל רננו השבוע שתי שמחות גדולות. השמחה הראשונה הדי

מית של מצרים, שהובילה אחרי מותו ל' שלטון הממלוכים, והמיסה אטון על מצרים.

צ"ח העולם הזה: "לו היה עבד אל-נאצר איש בעל הלכה מהפכנית והשקפת-עולם סוציאליסטית מוצקת, יתכן והיה מעדיף ללכת בדרכו של אתא-תורכ. אין ספק שבראשית דרכו חלם על כך. אולם (הוא היה) קודם כל אופורטוניסט. ההולך בדרך ההתנגדות בקרה ביותר, בתור שכזה, נחף בהדרגה בלבו של צלאת אל-דין."

כתבת-השנה לא שאירה שום ספק לאן תוכל דרך זאת. "באחד הסרטים... מוצגת בבתי-הספר מחרידה המלחמה בין שתי חברות רכבת... הלוחמים של שני הצדדים עלו על רכבות שדהרו זו לקראת זו על המסלול האחד... בפרוס שנת תשי"ז היו קיימים כל הסיכויים שעתידי המרחב ידמה לסרט זה".

המנהיג המצרי היה צריך לדעת כי בהתייגשות כזאת תאיים עליו סכנת-כליה, עליו על משטרו ועל תכניתו הגדולה לאחד את העולם הערבי. לרוע מזלו לא התייחס ל' דברים ברצינות מספקת. והוא הרין לבני שאר מאות אלפי קוראי השבועון, שצדק בהחלט בהכריזו כי "כל ערבי חייב לקרוא זאת".

אין זה פלא שהקוראים הערביים מעבר לגבול מקדישים תשומת-לב רבה יותר ל' העולם הזה מאשר לעתונים עבריים אחרים (פרט לקציני ריגול ומודיעין, המתרכזים דחקא על שבועון מטה צה"ל, כפי שהעיד אלכסנדר יולין במשפטו). כי העולם הזה עסק בניתוח אינטנסיבי של בעיות המלחמה והשלום לא שבוע-שבועיים לפני שעת הדי שיי, אלא במשך שש שנים ארוכות.

חודש לפני מיבצע סואץ הקדיש קול קא' חיר (קול ערבי) שיחה ארוכה להעולם הזה. הוא קרא את הקטע של המאמר על מיבצע סואץ בו תארגנו את יחסו של החיל הקרבי הערבי לטפיחת דמים. אם תזכור, זאמר במאמר: "כשאני שומע על המחמ, גם

מכתבים

קצת מזה וקצת מזה

ווריא תתפלאו לקבל פתרון תשבץ עם כתב בלתי-המיושקע. לא נקי ביותר ואסילו עצה קרוע. מילא והו פתרון שנעשה בהתייגות האני סיני בקרבת התעלה, כי אסילו כאן יש מנאי לקרוא את העולם הזה ואסילו לפתור תשבצי וואלי, בעזרת אלה, לפי כות אסילו בעשר הלידות המסוות כי הלא לכסף ישראלי ערר רב בכל מקום ואסילו עשיו בדבר סיני וואלי יחיה טוב נם בקאחיר.

בקרמנה אליהו ו. חצי-חאי סיני אני נהנה מהעולם הזה בעזרת שאין לבסאה במלים... הוא מניש לי תמונה מפורטת על כל המתרחש בארץ, ועור הפעם תורה.

ד"ר ארתור נסור, מאירון, ארצות-הברית עונכם הוא העיתון המסופסם והנם ביותר שראיתי (או שקראתי) אי-פעם ר קוראיו הקבועים הם מוסמכים... סניין סאיפה רכשם לם לכור כוח וסאיפה אשפתות אחם פלים איתו.

ספאייניק ומען השלום

אין ספק כי העיתונות הכללית ב-מסכר לב"ו העולם הזה 993 (1994) רבי חשיבות המח אולם לדעתי צופו של שר נוסף למסלח ינרום: (א) לניפות המנגנון; (ב) הגר המפורד יחיה ווריא ספאייניק סובחק (ל) חשבו אם הוא סופחה בשטה זה או לא; (ג) יש לרחם על האורה הרצון כי אין ספק שחשום, קרו השלום" כאמצעי סחיפת כספים נוסף. י. ל. תל-אביב

חורז עם גנן

הילקם תמונתו של עמוס בנדוריון (האחרונה בהו, בעולם הזה 993) נכאסה עלי כענון ולמען הדי תפסיקו כבר לפרסמה. א. ש. תל-אביב

קשר לאחד

כשהמדור הספרותי חרוד בירי א. שטיינמן כולל בעיקר את יצירות עצמו והוא שמה את בניו במחסאות העצמיות (העולם הזה 993) הרי נאמיות משפחתית זאת איננה אלא קשרון משפחתי.

אלקס מג, חיפה

קשרון — ז. שם עצמ, הכשרון ל' חצילח בחיים בעזרת קשרים.

מזון להריון

פניתי אל חשיבת המזון לשם קבלת תוספת מזון לנשים בהריון. כשקיבלתי את הכרטיס המיושקע נתברר לי, כי למרות העלושים הרבים מהם הוא מורכב, אין כוחו יפה אלא לקבלת נבינה אמריקאית לכבר... האם הנבינה האמריקאית היא תוספת המזון היחידה המופלצת על-ידי משרד הבריאות לנשים בהריון?

מרים נגדי, תל-אביב

הפרם שהרם

הרשו לי לספר לכם הפעם את קורותיה של ליה בפרם. המדובר בפרם של עשר לירות, עבור הקטע, שלושה בחסקה-אחת" (העולם הזה 990).

על מותו של האריי, עולה נגד עיני חמר זה מוחשית מאד, שאיננה יפה ואיננה מל היבה. המחמ תמיד מכוער... מלאכת הדי הרינה לעולם איננה חודרת-הנדה". זה היה נושא הקטע שהוקרא באריכות ברדיו.

הוסף עורך התכנית בשול קאחיר: "אלה הם דבריו של האריי, אולם זהו אויב שהוא בכאדם שאיננו שונא את הערבים. המעניין הוא שהוא חזר על אותו שידור גם בערבית. בתכנית ששודרה לעולם הדי ערבי.

העולם הזה אינו זקוק למחמאות של רדיו קאחיר. אולם ישראל זקוקה לכך שהמוני ערבים ידעו כי המדינה, אשר מדיניותו של עבד אל-נאצר הפכה אותה לאויבתם, אינה צמאה-לדם ואינה אויבת לערבים מבחינה זו מילאו כתבות העולם הזה, כפי שהש-הקטפו בעתונות וברדיו הערביים, תפקיד ש' הוונח על-ידי כלי-הביטוי הרשמיים של הדי מדינה. לא מן הנמנע שעור לחסוך חייל בקרבות האחיינים. דיו חוסכת דם.

בימי הקרבות עצמם נזכר רדיו קאחיר טוב בואגום הזה, ושוב הקדיש לו חסכית שלם, בליחי תופים וחצוצרות. הפעם ביקש הרדיו להיעזר בחומר שלנו בצורה הפר כה: הוא לקח את הראיון המיוחד שהיה לנו בשעתו עם ד"ר ישראל שייב, ערך איתו ב' צורה דרמטית כדי להוכיח שישראל רוצה לכבוש את העולם הערבי מן היאור עד הפרת.

דחקא ע, שידור זה לא שמחתי לדעת והועיל עתון זה יותר כשהופיע עליני העני' למ הערבי כנציגו של זרם גדול בעולמ הקהל הישראלי המוכן לחתום למען של' מות מולדתו ובסחון ארצו, אך המבין כי מעבר לדם ולדמעות עתיד העם הערבי ר עתיד העם הערבי אחד הוא.

על ערבי אסיל

מכתבים

באותה שבת, לאחר פירסום הקטע, ניפצו חברותיה של בתי את הונונית באחת תרלי תות ביריה, תוד כדי מישח, אין רבר, הרעתי את אחי, זה על חשבון העולם הזה". הנוק: בריוס 10 לירות, כסכום הפרס. הנות העלים וחתום הנלכטריה השכנות שלחו שני זונות נעלים, שלוש חולצות וששה תריסרי תחתונים. על הפתח המצורף חיה כתוב: "גם אנו קוראים את העולם הזה. נחכה בסבלנות". הנוק: 178 לירות.

החלבו החל להשאיר 16 כסבוקי חלב בכל יום. אני מבין, כתב, שהצלתם להשי' תמש במים, מעתה, נם הסקה על חלב סהור". הנוק: 60 לירות.

משה רושציק, חיפה

לילי גליני מודיעה כי העניקה את הפרס בכחונות טובות ואין היא נושאת בכל אוד ריות לתוצאות.

מכתבה

השבוע

מול חר סיני

אני יושב איש-מסכבי הדי מסמח האדיר של החולות סיני, ר עור מעם נשמיר ברר. אני מנצח עזמנות כדי לשלוח לכם פתח אני עם נחג חורר.

אחפול התלכלל לירי חנליון הדי אחרון של העולם הזה (994). השד יודע איד הניע הנה. עברתי בריס רוף על העמודים (בעיקר על הדי סונות הנדררות סיני. אני מקווה פוליס אניע למקומות האלה) ואין לי סבלנות לקרוא אכל התחלתי ליק רוא את המאמר, כיום קרב" יש שם קטע אחד שעשה עלי רושם גדול: זה שמדבר על היחס לערבים הנ באוריים ככובים ועל ההתנהגות הנ כונה של החיללים במלחמה זאת. הקראתי את זה לכמה חברים, ר ירתי טנם הם מסכיסים לרברים אלה.

כשאני מסתכל מרחוק בחרי סיני, שעליהם עולח עכשיו, השמט, אני מרגיש הרגש מורח. כאו נתנו לנו את עשרת הברות. אף שם לא חשבת על זה עד עכשיו, אבל אני חושב שצריך לחיות קשר בין עשרת הברות לבין כל תוכנית פוליטית שאנחנו צריכים להתחיל בה עכשיו. ולוא היינו עם מיוחד לא היינו מניעים הנה.

אני לא יודע למה אני כותב לכם את כל זה, אבל הייתי צריך לכתוב למישהו, ואני חושב שאתם כתובת טובה.

חיים בן-משה, אי-שם